

Tilburg University

Rubriek "Politie"

Fijnaut, C.J.C.F.

Published in:
Delikt en Delinkwent

Publication date:
1985

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):
Fijnaut, C. J. C. F. (1985). Rubriek "Politie". *Delikt en Delinkwent*, 15(10), 780-787.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal ?

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Politie

1. In het parlement

In aansluiting op de vorige rubriek mag hier allereerst worden gememoreerd dat de Eerste Kamer op 4 en 5 juni jl. in het kader van het beleidsdebat over onderwerpen rakende de binnenlandse zaken ook over de *politiebegroting* voor 1985 heeft gedebatteerd (Eerste Kamer, 1984-1985, Handelingen d.d. 4 en 5 juni). In dit debat stond de sterkte van de politie centraal. Dit punt werd aangeroerd door de heer Fey (VVD), die onder verwijzing naar enerzijds arbeidstijdverkorting e.a. en anderzijds de stijging van de criminaliteit ervoor pleitte om 'onze politiemacht aanzienlijk uit te breiden'. Verbetering van de efficiency, automatisering en andere maatregelen zijn volgens deze spreker, 'afgewogen tegen de omvang van het probleem, misschien toch lapmiddelen'.

In zijn reactie stelde Minister Rietkerk dat de regering vanaf het begin het voornemen heeft gehad om 'de politie kwantitatief en kwalitatief te verbeteren', en dat de totale sterkte van de gemeentepolitie sedertdien met 1810 hoofden, dus met 8% is toegenomen, d.w.z. met een reële groei van 700 hoofden afgezet tegen de arbeidstijdverkorting van 5%. Hij voegde eraan toe dat ook in de komende tijd de sterkte van de gemeentepolitie reël zal stijgen, 'hier en daar aanzienlijk'. Minister Korthals

Altes van zijn kant repliceerde eveneens dat de regering de sterkte van de politie met grote aandacht volgt. Maar uitdrukkelijk waarschuwde hij dat onbeheerst opvoeren van de politiesterkte het gevaar inhoudt dat de samenhang in de strafrechtsbedeling geweld wordt aangedaan. Tevens wees hij erop dat onderzoek heeft uitgezeten dat van politie-optreden weinig mag worden verwacht als het om werkelijke vermindering van de misdaad gaat, maar dat het wel een rol kan spelen bij de verdere beheersing van criminaliteit en bij de terugdringing van onveiligheidsgevoelens.

Deze antwoorden vonden bij de heer Fey een willig oor, maar brachten hem niet af van de idee 'dat de stijgende criminaliteit en het toenemende geweld, vragen om een geleidelijke uitbouw van onze politiekorpsen'.

Verder is de behandeling van de *Regels betreffende de inlichtingen- en veiligheidsdiensten (Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten)* met de indiening van de *Nota naar aanleiding van het Eindverslag* en de daarbij gevoegde *Tweede Nota van Wijziging* en het *Nader gewijzigd Voorstel van Wet* weer wat gevorderd (Tweede Kamer, Z. 1984-1985, 17363, nrs. 12-14).

In hun algemene beschouwingen over de reacties van de Kamer gaan de ministers met name uitvoerig in op de kwestie waaraan ook in de vorige rubriek aandacht werd geschonken, nl. de verhouding tussen de BVD en de algemene politiediensten, gemeente- en rijkspolitie. Meer bepaald onderschrijven zij niet de opvatting van de PvdA dat de aanwijzing van politie-ambtenaren als 'ambtenaren die werkzaamheden verrichten ten behoeve van de Binnenlandse Veiligheidsdienst' betekent dat de politie als zodanig wordt betrokken bij de activiteiten van de BVD, hetgeen deze partij 'onaanvaardbaar en strijdig met de taak van de politie en het vertrouwen van de mensen in de politie' vindt. De ministers brengen hiertegen in dat de voorgestelde regeling voortbouwt 'op de reeds lang gevestigde praktijk' en alleen een einde maakt aan de omslachtige aanwijzingsprocedure die op dit ogenblik geldt. Verder brengen zij in het midden dat mede in het licht van de scheiding tussen de uitvoering van in de Politiewet opgedragen taken en het verrichten van werkzaamheden ten behoeve van de BVD, er geen grond is voor de stelling dat de politie krachtens art. 18 van het wetsvoorstel 'als zodanig betrokken wordt bij de werkzaamheden van de Binnenlandse Veiligheidsdienst'. Evenmin voelen de Ministers veel voor inwilliging van de wens van de PvdA en de VNG om de burgemeester een belangrijke rol te laten spelen bij de hier bedoelde aanwijzing van ambtenaren van gemeentepolitie. Wel achten zij het juist dat in het betrokken artikel niet de korpschef maar de burgemeester wordt aangeduid als degene die in overeenstemming met de Minister van Binnenlandse Zaken ondergeschikte ambtenaren van deze politiediensten aanwijst.

In aansluiting hierop mag worden gewezen op het antwoord op de vraag van het CDA naar de taakafbakening tussen BVD en CRI. Dit antwoord luidt dat 'de activiteiten van de Centrale Recherche Informatiedienst (...) zich vooral hierin onderscheiden van die van de Binnenlandse Veiligheidsdienst dat zij een uitgesproken justitieel karakter hebben en uitsluitend betrekking mogen hebben op (ernstig te nemen voorbereidingshandelingen tot) een bepaald terroristisch misdrijf. Anders dan de Binnenlandse Veiligheidsdienst is het de Centrale Recherche Informatiedienst niet toegestaan actief gegevens te verzamelen in een fase waarin de contouren van een bepaald terroristisch misdrijf zich nog niet duidelijk aftekenen, anders gezegd, de Centrale Recherche Informatiedienst dient zich te onthouden van activitei-

ten in het zogenaamde voorterrein'.

Verder wordt in de Nota uitgebreid ingegaan op het vraagstuk van de coördinatie tussen de diverse diensten, op de kwestie van het aantal vertrouwensfuncties en op de vraag naar de rol van de Nationale Ombudsman bij de behandeling van klachten op het onderhavige terrein.

Overigens moet in dit verband nog worden gewezen op het debat dat de Tweede Kamer op 2 mei jl. heeft gevoerd over de *Verslagen van de Vaste Commissie voor de Inlichtingen- en Veiligheidsdiensten* omtrent haar werkzaamheden (documenten nrs. 17 025 en 18 895). In dit debat werd o.m. gesproken over de kwaliteit van de rapportages van deze commissie, over de affaire-Wood en over de ontvreemde CID-dossiers.

Ook de behandeling van het voorstel van de *Wet wapens en munitie* is in de voorbije maanden weer wat opgeschoten. In elk geval werd op 20 maart de *Derde Nota van Wijziging*, op 16 april de *Derde Nota van Verbetering*, kort nadien het *Tweede nader gewijzigd Voorstel van Wet*, en op 20 mei jl. het *Derde nader gewijzigd Voorstel van Wet* aan de Tweede Kamer overgemaakt (Tweede Kamer, Z. 1984-1985, 14 413, nrs. 12-14 en 185). Op 18 juni jl. is dan het *Voorlopig Verslag* van de Vaste Commissie voor Justitie vastgesteld (Tweede Kamer, Z. 1984-1985, 14 413, nr. 185a).

Wat meer bepaald de kwestie van de opsporingsbevoegdheden betreft vraagt het CDA zich blijkens dit verslag af waarom deze in de latere versies van het voorstel verder zijn geclausuleerd: 'Hoe valt zulks te rijmen? Was hetgeen eerst strikt noodzakelijk leek, toch niet zo noodzakelijk, of zijn thans bevoegdheden verder geclausuleerd dan de minister eigenlijk wenselijk acht?' De PvdA zegt dat zij nu gaarne met dit voorstel instemt: '...de mogelijkheden tot onterechte aantasting van de persoonlijke levenssfeer, zoals die in eerdere versies voorkwamen, (zijn) daaruit in een weliswaar zeer langdurig, maar uiterst vruchtbaar overleg met de Tweede Kamer verdwenen'. De andere partijen maken op dit punt in het geheel geen opmerkingen meer.

Op 23 en 24 april jl. heeft de Tweede Kamer uitvoerig gediscussieerd over het wetsvoorstel *Nadere wijziging van de Opiumwet* (Tweede Kamer, Z. 1984-1985, Handelingen, blz. 4611-4630, 4639-4658). Het was al direct raak met de kritiek van mevrouw Van Es (PSP) die, in haar eigen woorden samengevat, erop neerkwam dat 'wij hier te maken (hebben) met een instrumentele benadering van het strafrecht, waarbij processuele garanties, vooral in de bewijsrechtelijke sfeer, worden opgeofferd voor een fantoom, met alle consequenties van dien voor de positie van de burgers ten opzichte van een overheid die steeds meer machtsmiddelen krijgt in de justitiële sector'. Direct daarop verklaarde de heer Gualtherie van Weezel dat zijn betoog helemaal niet, 'al was het ook maar een letter', zou overeenkomen met dat van mevrouw Van Es. Hij stelde zich immers vierkant op achter dit wetsvoorstel, m.n. daar waar het gaat om de verdere strafbaarstelling van voorbereidingshandelingen en om de toepassing van korte-termijninfiltraties. Namens D'66 verklaarde de heer Mik dat zijn partij, ondanks een aantal bezwaren, het wetsvoorstel toch ook wilde steunen. Ook de PvdA stemde bij monde van mevrouw Haas-Berger uiteindelijk in met de voorgestelde wijzigingen. Wel pleitte spreekster bij herhaling voor een terughoudend gebruik van de nieuw-geschapen mogelijkheden tot bestrijding van de handel in verboden verdovende middelen. En waar de heer Schutte (GVP)

niet de inhoud van deze mogelijkheden maar, net als sommige andere sprekers, wel hun effect in twijfel trok, daar sprak de heer Lankhorst (PPR) zich duidelijk uit tegen de inzet van infiltranten, maar niet tegen de omstreden strafbaarstelling van voorbereidingshandelingen. Tenslotte schaarde de VVD, in de persoon van mevrouw Lucassen-Stauttener, zich weer onvoorwaardelijk achter het wetsvoorstel op.

De minister van justitie verzekerde in zijn antwoord de kamerleden o.m. dat 'het strafbaar stellen van voorbereidings- en bevorderingshandelen, zoals hier is geschied, een eenmalige exercitie (moet) zijn. Zoals in de stukken is uiteengezet, bestaan er bij de regering geen voornemens zulke strafbepalingen ook ten aanzien van andere misdrijven voor te stellen. Wij beogen dus zeer beslist geen precedentwerking'. Wat de kwestie van de infiltratie betreft beaamde hij dat 'dit inderdaad een moeilijke materie (is) waarover ook in de politiewereld zelf lang niet altijd eenstemmig wordt gedacht'. Maar het bestaansrecht van politie-infiltranten werd door hem vanzelfsprekend niet in twijfel getrokken, terwijl de voorwaarden waaraan de concrete inzet van dergelijke speurders moet voldoen, naar zijn mening genoegzaam zijn omschreven.

Een belangrijke, zij het ook aanslepende, zaak is verder de discussie over het politiebestedel. Op 21 februari 1985 hebben de beide 'politieministers' aan de Kamer de toegezegde *Notitie over de toekomst van het politiebestedel* overgemaakt. Over deze notitie zijn inmiddels wel al de nodige schriftelijke vragen gesteld en, op 17 juni jl., ook beantwoord, maar de discussie erover is naar het najaar verzet (Tweede Kamer, Z. 1984-1985, 18 874, nrs. 1-4).

In deze vrij beknopte notitie worden de dilemma's geschetst die in de organisatie van het politiebestedel een belangrijke rol spelen. Ook wordt ingegaan op de wenselijkheid en op de haalbaarheid van de diverse alternatieven die voor de reorganisatie van dit bestel zijn aangedragen. Maar het belangrijkste deel van deze notitie is natuurlijk de uiteenzetting van de beide ministers over hun zienswijze op de toekomst van dit bestel.

Deze zienswijze staat helemaal in het teken van 'de samenwerking tussen de onderscheidene zelfstandige partners in het politiebestedel'. Met het oog hierop zullen de bestaande samenwerkingsregelingen worden vereenvoudigd, zal het aantal kleine korpsen van gemeentepolitie niet meer worden uitgebreid, zal het beheer van het korps rijkspolitie intern verder worden gedeconcentreerd, zullen een aantal gemeenschappelijke voorzieningen worden geïntegreerd en zal de departementale samenwerking o.a. via taakverdeling worden verbeterd.

Het Coördinerend Politie Beraad, het recent gevormde landelijke overlegorgaan van de Nederlandse politie, heeft op verzoek van de beide ministers in het rapport *Samen over de drempel* reeds uitgewerkt hoe in 'duurzame samenwerking' het beste kan worden voorzien. Het bureau Berenschot heeft in haar advies *Twee departementen in samenhang* meer speciaal aangegeven hoe volgens haar de samenwerking tussen de bedoelde ministeries op dit vlak kan worden verbeterd.

Tenslotte kan hier niet worden voorbijgegaan aan het rapport *Samenleving en criminaliteit; een beleidsplan voor de komende jaren* dat de bewindslieden van het Ministerie van Justitie op 22 mei 1985 aan de Tweede Kamer hebben aangeboden. In dit plan zitten immers ook nogal wat maatregelen vervat die rechtstreeks of onrechtstreeks betrekking hebben op de uitvoering van justitiële politietaken.

Zo wordt in dit verband bijv. aangestuurd op bevordering van het driehoeksoverleg en op verbetering van de informatievoorziening voor dit overleg. Verder wordt naar voren gebracht dat met het oog op de bestrijding van de georganiseerde misdaad de bovenlokale samenwerking zal worden verstevigd en de Centrale Recherche Informatiedienst zal worden uitgebreid met een stafafdeling misdaadanalyse en met een 'coördinatiepunt' voor technische voorzieningen voor tactisch onderzoek; eveneens wordt een wettelijke regeling van de status van deze dienst in het vooruitzicht gesteld.

De recherschool zal worden verrijkt met een afdeling voor toegepast onderzoek in de sfeer van de tactische recherche. Daarnaast zullen er bedrijfskundige onderzoeken worden opgezet naar de interne organisatie en werking van de rechediensten. Tenslotte dient er melding van te worden gemaakt dat onder ogen zal worden gezien of de toepassing en de toepassingsmogelijkheden van het politiesepot kunnen worden verruimd.

2. Van boeken en rapporten

In een tijd van herdenkingsplechtigheden i.v.m. het einde van de Tweede Wereldoorlog in Indonesië past het om in deze rubriek vóór alles melding te maken van de bronnenpublicatie die H.A. Poeze verzorgt van de *Politiek-politionele overzichten van Nederlandsch-Indië*. Deze overzichten werden vanaf 1927 samengesteld door de Algemene Recherche Dienst ressorterende onder de Procureur-Generaal van het Hooggerechtshof van Nederlandsch-Indië. Tot nu toe zijn 2 delen van deze publicatie verschenen bij Martinus Nijhoff te Den Haag. Zij bestrijken de dreigende politieke ontwikkelingen in de jaren 1927-1930.

Wat de eigentijdse ontwikkelingen in eigen land betreft kan allereerst worden gewezen op een aantal publikaties die rechtstreeks over politie, misdaad en misdaadbestrijding handelen.

F. van Tulder publiceerde in cahier nr. 45 van het Sociaal en Cultureel Planbureau zijn statistische studie *Criminaliteit, pakkans en politie*. Hij komt hierin o.m. tot de conclusie dat de invloed van het strafrechtelijk optreden op de omvang van de criminaliteit in verhouding tot de invloed van demografische, sociale en economische factoren in de voorbije jaren vrij klein is geweest. Ook is hem niet gebleken dat een grotere politiesterkte op zich samengaat met een hoger oplossingspercentage. Niettemin is uit de analyse naar voren gekomen dat ontwikkelingen in de geregistreerde criminaliteit en de ophelderingspercentages invloed hebben gehad op de uitbreiding van het politie-apparaat. Met deze bevindingen past deze studie aardig in het beeld van de conclusies die E.G.M. Nuyten-Edelbroek, J.L.P. Spickenheuer en ondergetekende hebben getrokken in hun studie *Politiële misdaadbestrijding; de ontwikkeling van het Amerikaanse, Engelse en Nederlandse onderzoek aangaande politie misdaadbestrijding sedert de jaren '60* (WODC, nr. 56). Want een van deze conclusies is dat ondanks het feit dat steeds weer is aangetoond dat versterking etc. van het politie-apparaat weinig vermog ten overstaan van de ontwikkeling van de criminaliteit, dit apparaat door toedoen van (de politieke discussie over) deze ontwikkeling wel steeds meer is uitgebouwd. Dat deze uitbouw ook in Nederland overigens niet zonder problemen is (verlopen) wordt vrij hard vastgesteld in het *Rapport inzake het functioneren van de Centrale Recherche Informatiedienst* dat in juni jl. is uitgebracht door de Algemene Rekenkamer. Enigszins onderkoeld wordt immers

in de conclusie van dit rapport gesteld dat 'de CRI momenteel niet de plaats in het politiebestedel inneemt die op grond van haar naam en taak mag worden verwacht'. Verder kan hier worden gewezen op de studie van A.C. Berghuis en J.J.A. Essers naar *Het toekennen van prioriteiten bij de tenuitvoerlegging van voorlopige hechtenis* (WODC, nr. 57), want dat hierbij prioriteiten moeten worden gesteld heeft natuurlijk ook te maken met de vergrote 'aanvoer' van verdachten door de versterkte politie. De auteurs concluderen dat de criteria volgens welke de bedoelde prioriteiten sinds kort worden vastgesteld, door de betrokken officieren van justitie in het algemeen wel zinvol worden geacht.

Hoe nu de politie haar justitiële taak uitoefent, met wie ze hierbij in aanraking komt etc. zijn vragen waarop in enkele andere recente onderzoeken wordt ingegaan. Ten eerste kan in dezen de vergelijkende studie worden vermeld die F.E. de Jongh-Wieth heeft gemaakt van *Jeugd (en) politie* in Frankrijk en Nederland (Arnhem, Gouda Quint, 1985). Een van haar voornaamste conclusies is dat 'het beangstigend (is) hoe weinig men tot nog toe aan de ontwikkeling van een instituut als de Kinderpolitie of Jeugdpolitie, als een volwaardig en erkend specialisme binnen het politie-apparaat heeft gedaan. Men kan toch tot geen andere conclusie komen dan dat voor de preventie en bestrijding van de criminaliteit een goed functionerende Jeugdpolitie een van de meest probate en effectieve middelen zou zijn'. In aansluiting hierop kan de aandacht worden gevestigd op de verschijning van het eerste tussenrapport van het onderzoek dat E. van der Hoeven instelt naar de contacten van *Allochtonen jongeren bij de jeugdpolitie* (CWOK, reeks Jeugdbescherming en Jeugddelinquentie, nr. 4, deel 1 met bijlagen). Verder zij nog verwezen naar het verslag van het vooronderzoek dat O.H. Zoomer heeft ingesteld naar *Het politie-optreden in probleemsituaties; de behandeling van gevallen van vrouwenmishandeling* (Ministerie van Binnenlandse Zaken, Directie Politie, Stafafdeling Onderzoek, 1984).

Een vermelding apart verdient voorts de verschijning, van de hand van W. Froentjes, van *Hoofdstukken uit de criminalistiek*, waarvan er één overigens is verzorgd door E.R. Groeneveld (Arnhem, Gouda Quint, 1985). Het is immers zeer lang geleden dat er in Nederland in de sfeer van de criminalistiek en technische recherche nog eens zo'n boek is gepubliceerd. In dit boek wordt allereerst uitvoerig stilgestaan bij de rol van de criminalistiek in de strafrechtspleging. Het tweede hoofdstuk is gewijd aan de geschiedenis van de criminalistiek in Nederland. De hoofdstukken 3 en 4 handelen over de inhoud en de methodes van de criminalistiek. En in de hoofdstukken 5-8 wordt gedemonstreerd wat de criminalistiek zoal vermag als het om het verzamelen van bewijs gaat.

Verder mag niet voorbij worden gegaan aan de preadviezen van H.Ph.J.A.M. Hennekens, *De handhaving van de openbare orde in de gemeente*, en van J.J.H. Suyver, *Naar een codificatie van ordebevoegdheden*, voor de jaarvergadering van de Nederlandse Juristen-Vereniging (Handelingen 1985, deel 1, tweede stuk). Deze preadviezen zijn hier o.m. van belang omdat er ook vrij uitvoerig wordt ingegaan op de verhouding tussen de Politiewet, de Gemeentewet en het Wetboek van Strafvordering in dezen, en dus op de verhouding tussen de bestuurlijke, justitiële en politieke autoriteiten die bij de handhaving van de openbare orde een belangrijke rol spelen.

Buiten de sfeer van de algemene politie, maar voor haar in toenemende mate van belang, voltrekt zich de evolutie van het particuliere politiewezen en de veiligheidsindustrie. Wie zich van deze evolutie enigermate een beeld wil vormen doet er goed

aan kennis te nemen van het *Beveiligingsjaarboek 1985* (Arnhem, Noorduijn, 1985). Met name kan met het oog op deze evolutie worden gewezen op de inventarisatie die T. Boot voor dit jaarboek (blz. 50-59) heeft gemaakt van 'het particuliere beveiligingsgebeuren per ultimo december 1983'. Uit dit overzicht blijkt dat deze tak van industrie nog steeds groeit.

Tenslotte mag nog, wat de Vaderlandse literatuur betreft, de aandacht worden gevestigd op het proefschrift van M. Ott: *Assepoesters en kroonprinsen; een onderzoek naar de minderheidspositie van agentes en verplegers* (Amsterdam, SUA, 1985).

Ook in de omringende landen is er in de voorbije maanden heel wat gepubliceerd over politie, opsporing en wat dies meer zij. Hieronder volgt een selectie van de meer belangrijke boeken.

In België heeft de Antwerpse advocaat E. Boutmans een grondige juridische studie geschreven over een onderwerp waarover men ook hier te lande nog lang niet is uitgepraat, nl. de *Voorlopige hechtenis* (Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1985). W. Calewaert heeft onlangs onder de titel *Opsporing verzocht* de inleidingen enz. uitgegeven die op 6 april 1984, op een studiedag aan de R.U., Gent over het gebruik van televisie bij de opsporing, werden gehouden (Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen).

Gezien de discussies hier te lande over persoonsbewijzen, registratienummers enz. kan, voor wat de literatuur over de Duitse politie betreft, alsnog de lezing worden aanbevolen van het boekje dat G. Aly en K.H. Roth in 1984 bij de Rotbuch Verlag te Berlijn hebben uitgegeven onder de titel *Die restlose Erfassung*. De ondertitel preciseert voor hier voldoende waarover het gaat: *Volkszahlen, Identifizieren, Aussondern im National-Sozialismus*. Van Falco Wekentin is de langverwachte studie over de na-oorlogse geschiedenis van de Duitse politie verschenen. De titel, *Die Restauration der deutschen Polizei; innere Rüstung von 1945 bis zur Notstandsgesetzgebung* (Frankfurt, Campus Verlag) geeft goed aan hoe hij denkt over deze geschiedenis. In het licht van de problemen met en bij de CRI kan tot slot worden aanbevolen om via het verslag van het symposium over *Perseveranz und kriminalpolizeilicher Meldedienst*, in mei 1984 georganiseerd door het Bundeskriminalamt, kennis te nemen discussie die bij de oosterburen woedt over de organisatie enz. van politieke informatiediensten en -systemen. Het genoemde verslag is door het Bundeskriminalamt uitgegeven als *Sonderband der BKA-Forschungsreihe*.

Meer naar het zuiden toe, in Frankrijk, heeft onlangs de overbekende commissaris van de Parijse gerechtelijke politie Ottavioli met de publikatie van zijn memoires, *Echec au crime; 30 ans 'quai des Orfèvres'* (Paris, Bernard Grasset, 1985) een nieuw kapittel toegevoegd aan de lange geschreven geschiedenis van de Franse politie. Deze memoires zijn niet alleen interessant vanwege de zaken die hij soms uitvoerig uit de doeken doet, maar vooral ook om de beschouwingen over de verhoudingen in het Franse politiebestedel. De recente aanslag op het schip van Greenpeace heeft opnieuw het optreden van de Franse inlichtingendiensten in het brandpunt van de internationale belangstelling geplaatst. Wie wat meer wil weten van het reilen en zeilen van deze diensten kan ik de lezing van de volgende boeken warm aanbevelen. Ten eerste *La piscine; les services secrets français, 1944-1984*, geschreven door R. Faligot en P. Krop, en pas uitgekomen bij de uitgeverij Seuil te Parijs. En ten tweede: J. Rochet, *5 Ans à la tête de la DST, 1967-1972; la mission impossible* (Paris, Plon, 1985).

In Engeland is de stroom van publikaties over de politie ondertussen ook niet opgedroogd. Wie enig inzicht wil verwerven in het politiebeleid dat gedurende de afgelopen jaren is gevoerd, moet zonder meer het nieuwe boek van R. Reiner lezen: *The policies of the police* (Brighton, Wheatsheaf Books, 1985). Verder zijn er momenteel al twee belangrijke commentaren verschenen op de *Police and Criminal Evidence Act 1984*. De handleiding van M. Zander is onder de gelijknamige titel uitgegeven door Sweet en Maxwell te Londen. V. Bevan en K. Lidstone brachten hun *A guide to the Police and Criminal Evidence Act 1984* uit bij Butterworths te Londen.

Ter afsluiting van dit bibliografische gedeelte van deze rubriek wil ik alsnog wijzen op een al weer wat oudere publikatie die mij onlangs onder ogen kwam, nl. *Intelligence and espionage: an analytical bibliography*, samengesteld door G.C. Constantinides (Boulder, Colorado, Westview Press). Het biedt enig houvast om door te dringen in de wereld van de geheime diensten wier rol in de internationale politiek soms groter (b)lijkt dan men denkt.

3. Uit de Staatscourant en de tijdschriften

In de Staatscourant van 25 februari jl., nr. 39, is de *Beschikking milieubijstandsteam* gepubliceerd. In het bijzonder is de uitvoerige toelichting bij deze beschikking interessant, omdat hierin uitvoerig wordt ingegaan op de plaats en de justitiële taak van het nieuwe team. Dit is zo interessant omdat althans in de sfeer van de algemene politie in toenemende mate met Argusogen wordt gevolgd wat er in de sfeer van de bijzondere opsporingsdiensten allemaal gaande is. Aan de verhouding tussen *De bijzondere opsporingsdiensten en de reguliere politie* hebben W.P.M. van Haaren, R. van der Kraats en M.H. Severijn in het Algemeen Politieblad van 11 mei 1985, nr. 10, trouwens een lezenswaardige beschouwing gewijd.

De kwestie van de politiële infiltratie blijft verder de gemoederen bezighouden. In het Algemeen Politieblad van 25 mei jl., nr. 11, heeft J.A. Blaauw, het Hoofd Uitvoerende Dienst bij de gemeentepolitie van Rotterdam, er zijn hart over gelucht in de vorm van het artikel *Infiltratie als nieuw specialisme: aanvaardbaar of hellend vlak?*

Naast 'de anonieme getuige' is er 'de anonieme verdachte'. P.N.R. Everaars-van Sloterdijk heeft in het hiervoor al meer genoemde blad (van 2 maart jl., nr. 5) een artikel geschreven over, zoals de titel aangeeft: *De anonieme verdachte gekiekt*, het fotograferen van aangehouden verdachten die weigeren hun identiteit bekend te maken.

In het meinumner van Het Tijdschrift over de Politie heeft E.C. Visinescu-Voskamp onder de titel *Over de grenzen van de politiële informatievoorziening* een artikel geschreven waarin o.m. wordt ingegaan op het ontwerp van Wet op de politie-registers.

R. Mulder tenslotte pleit in het juni-nummer van dit tijdschrift, in een korte beschouwing over *Witteboordencriminaliteit*, voor terughoudendheid met het strafrechtelijk aanpakken van deze criminaliteit. Met name de politie is volgens hem goed geplaatst om hier alternatieve vormen van aanpak uit te denken en te bevorderen.